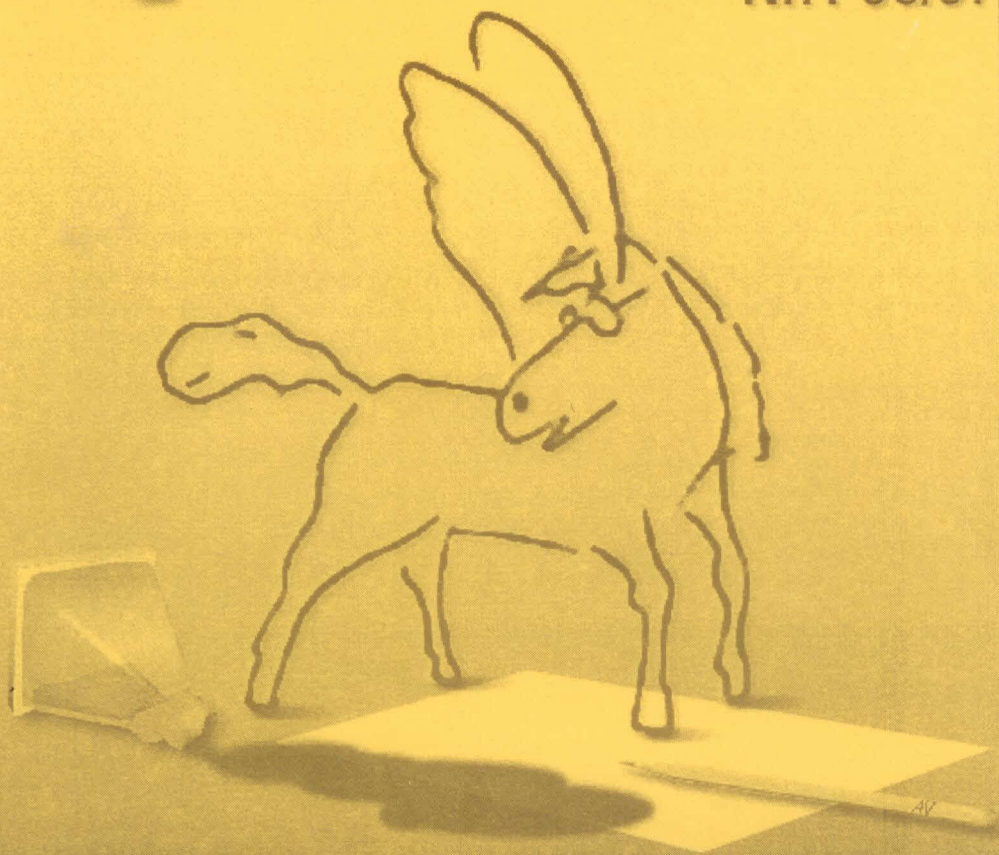

Sparnai

Nr.1 96/97

Vilniaus tikslųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjaus
moksleivių kūrybos almanachas

Paukštis gimsta, gyvena lizde, kol sutvirtėja, tada išskleidžia sparnus ir išmoksta skraidyti. Laisvas ir gražus jis suka ratus danguje, atsiduoda bekraštei žydrynei.

Žmogus gimsta, atsistoja ant kojų ir išmoksta vaikščioti. Tada jis pamato dangų ir paukštį. Susižavėjęs stebi skrydį ir tiesia rankas į laisvę, į aukštį. Tačiau žmogus - besparnis būtybė, prikaustyta prie žemės, žemėje gyvenanti ir mirštanti.

Mes turim savo nematomus sparnus, kurie nekelia aukštyn mūsų kūnų, bet atveria skrydžiui mūsų sielą. Jei žmogus nemokėtų pakilti virš kasdienybės piktumo, netektų savitumo ir dvasingumo.

Kiekvienas, ieškodamas laisvės ir grožio suranda savo būdą, kaip išreikšti nebylią sielos kalbą. Vienas tapo, kitas vaidina, trečias rašo eiles ar dainuoja. Tik begalinis žmogaus troškimas kilti suteikia jėgų kurti ir tobulėti. Kūryba, idealų suvokimas - tai mūsų kelias į laisvą skrydį, mūsų sparnai.

Savo kūryboje norėjome žvelgti į savo ieškojimų, troškimų bei siekimų painiavą. Bandėme atskleisti tą sielos dalelę, kuri moko besparnius padarus, skraidyti.

Ilona Amulevičiūtė

Almanacho sudarytojas: mokytojas Kęstutis Subačius

Vyr.redaktorius: Audrius Poviliūnas

Techninis redaktorius: Mykolas Juozapavičius

Viršelio autorius: Andrius Varanavičius

Tiražas 400 egz.

Almanacho autoriai nuoširdžiai dėkoja Mykolui Juozapavičiui, Algirdui Juozapavičiui ir licėjaus laikraščio "Non Stop" redakcijai už pagalbą rengiant spaudai šį kuklų spaudinuką

Vilniaus tikslųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjus
Vilnius 1997

Vietoj pratarmės

Miestas tirpo vienoje tų priešpavasarinio stingulio naktų, kai žibintai skaičiuoja per dieną šaligatviais pralėkusiųjų pėdsakus, grindinys ramiai alsuoja, ilsėdamasis prieš greit atgimsiančią skubančiųjų upę, o tamsiuose languose apsistoja ramybė ir miegas. Nakties nejudrumą apatiškai sergėjo delčia, liūdna, nubalus. Ji vangiai žvelgė į nurimusį miestą, nesitikėdama išvysti ką nors nepaprasta. Mėnuo nebetikėjo stebuklais...

Vis dėlto vienas langas švytėjo. Anapus stiklo sėdėjo žmogus ir rašė. Mažame kambarėlyje sravo minčių kraujas, rašalu išigerdamas į popierių. Žmogus rašė paskubomis - lyg bijodamas, kad kuri nors pasiklydusi mintis prasiskverbs pro sienų betoną ir niekadės negriš, neišprausta į žodį, sakinį, eilutę...

Ritmingai žingsniavo laikas.

Popieriaus lapas pritvinko raidžių.

Miesto bokštus apčiuopė šviesos pirštai.

Žmogus pravėrė langą. Vasario vėsoma padvelkė jam į veidą. Kurį laiką stovėjo nekrutėdamas, žvelgdamas kažkur į tolį. "Nejaugi savižudis?" - pamanė dylanti delčia, tačiau tas klausimas nenuaidėjo nei nerimu, nei išgąščiu.

Žmogus atsispyrė, paniro į apyaušrio orą ir, suplasnojęs akimirksniu išdygusiais sparnais, nusklendė šviesos link...

Audrius Poviliūnas,
redaktorius.

Iš dienoraščių

Ilona Amulevičiūtė

KAI

Kai žmogaus viltys nuolat nepateisinamos, jis nustoja laukti rytojaus, nes nieko nebesitiki iš ateinančios dienos. Žmogui reikia laukti. Kai jis nieko nebelaukia, negali mėgautis išgyvenamu laiku. Kai nieko nenori iš ateities, dabarties irgi nepastebi. Viskas tampa vienoda slegiančia pilkuma. Kai neturi rytojaus, nebendai įprasminti ir šiandienos. Kai neturi tikslo, laikas skrenda labai greitai ir nepalieka pėdsakų.

Kai pažadai vis netesimi, nustoji jais tikėti, ir tau nei skaudu, nei keista, kai jie dar kartą neįvykdomi. Blogiausia, kai nebejauti ir savo pažadų vertės. Pripranti. Nebetiki dar vienu iki tol šventu dalyku ir imi logiškai mąstyti. Žmogui labiau nei logika reikalingas tikėjimas grožiu, nes pats gyvenimas nėra logiškas. Tik grožio pojūtis mus gelbėja ir daro laimingesnius. Tačiau kai gražūs žodžiai praranda tiesą, jie pasidaro bjaurūs ir atgrasūs.

Kai esi nuolat negeidžiamas, pats nustoji geisti. Kai nuolat gauni neregimus smūgius, išmoksti nebejausti skausmo. Kai kauki iš ilgesio, o numalšinti tą troškulį gauni tik kelias beviltiškas akimirkas, it kelis lašus, nebėra pasitenkinimo ir jose. Tos akimirkos nebeišsiskiria iš visų kitų. Išmoksti nebepasigailti. Kai nieko nebenori, anaip tol nesi laimingas. Tada nori ko nors norėti. Pradedi jaustis tuščias kaip kiauras kibiras. Tuštuma visai nėra besvorė. Ji sunkesnė už bet ką pasaulyje. Tačiau ilgai nešiodamas svorį pripranti ir prie jo.

Kaip bemylėtum, kai mylimas asmuo negirdi tavo šauksmo, kai nesupranta, kaip tau sunku, galų gale susirandi kažką, kas nebijo dėl tavęs aukotis arba savo labai lieki vienas.

Kaip bemylėtum, kai draugai nesidalina savo bėdomis, mokaisi būti abejingas. Blogai, kai nemoki, dar blogiau, kai nenori abejingumo, o jis vis tiek ateina, nenumaldomas ir tylus.

Kaip bemylėtum, kai nesiklausai pavojaus signalų, nesiimi priešgaisrinės apsaugos, likus tik nuodėguliams, gali nebent pasakyti: "Koks kiaulė" arba "Mes buvome labai skirtingi, manęs nesuprata, aš labai jausminga ir kenčianti asmenybė". Apaukęs pasitenkinimo taukais, nežiūri, kas vyksta po nosim. Galų gale, kas beatsitiktų, sakai: "Gal taip ir turėjo būti, gal taip ir geriau". Nekenčiu šitos frazės. Kartais noriu savo jau nebe tikėjimą, o tik optimizmo dogmą, išpilti it pamazgas į šiukšlių kibirą. Tačiau norėdamas išgyventi, turi labai dažnai kartoti: "Viskas bus gerai".

Kai prarandi ramybę, supranti, kokia ji tau brangi. Kai ilgai daužai galvą į akliną sieną, nustoji siekti permainų. Kai ilgai gyveni pilkai, šiltai ir sočiai, ap sunksti ir nebetrokšti alkanos įvairiaspalvės laisvės.

Kai viską iš tiesų prarandi, tai nieko nebeturi. Nieko ir nenori. Aš turiu gyvenimą, todėl gyvenu ir mokausi tuo džiaugtis.

Kiekvienas žmogus yra skiriasi nuo kitų savo mintimis, nes kiekvienas išgyvena tai, ką išgyvena tik jis ir gyvendamas supranta tai, ką supranta tik jis vienas. Niekas kitas nesuvokia ir neprivalo suvokti pasaulio kaip jis. Niekas kitas nejaučia ir neprivalo jausti kaip jis. Kiekvienas iš savo patirties sužino tai, ką žino. Įsitikinimai bei patirtis keičiasi gana greitai. Tačiau tai, kuo nors vienas žmogus tam tikru momentu tiki, yra jam tiesa, kaip ir man dabar yra tiesa tai, ką dabar pasakiau.

Žmonės -- tai keliauninkės dvasios. Jie neturi šaknų įsitvirtinti vienoje vietoje, todėl vėjas juos blaško po platųjį pasaulį. Visą gyvenimą žmonės nugyvena beklajodami iš vienos šalies į kitą, nepaisydami sienų ir atstumų, nes tiesiog negali nurimti ir kažkur sustoti. Todėl jie vis keičia

kraštus, nežinodami kam ir kodėl, kur galų gale pasieks savo tikslą.

Vaikai gimsta stebuklų krašte, kur viskas nepaprasta, apsupta magijos skraiste. Gyvena čia tol, kol išmoksta vaikščioti, kalbėti, skaityti, skaičiuoti. Kol jie nemoka to, tiki stebuklais, žavisi naujais ir nesuprantamais dalykais. Smulkmenose vaikas atranda burtus ir džiaugiasi kiekviena naujove. Mažylių pasaulis skaidrus, įdomus, apsuptas grožio ir linksmybės. Vaikai nepažįsta liūdesio. Jie mėgsta klausinėti ir trokšta viską žinoti. Tai ir yra bėda. Kai vaikai auga, jie pradeda matyti pasaulį kitaip. Šaunuolis Senis Šaltis staiga pasirodo išplirpęs kelmas raudona nosim, fokusininkas -- nukaršusi nuobodybė, visą laiką kartojanti tuos pačius triukus, o pasakų princesė -- bedantė gražuolė, rūkanti cigarus. Tada vaikai atsikelia ir, net nepasigailėję laimingiausios šalies, palieka ją neatsisukdami.

Priėjęs kryžkelę, kiekvienas pasirenka savo kryptį, kiekvienas patenka vis kitur. Vieni atsiranda Kalnų, kiti Jūrų, tretį Miškų krašte. Vieni bastosi po Ieškojimų, kiti po Kūrybos, tretį po Grožio šalį. Vieni apsigyvena Meilės, kiti Muzikos, tretį Liūdesio karalystėje. Visų likimas skirtingas, tačiau tikslas vienas -- žmonės trokšta pasiekti Laimės karalystę. Deje, nedaugelis turi tiek jėgų, jog nueitų visą kelią, ir tiek teisybės pojūčio, kad rastų tikrąją kryptį.

Vaikai dar nepažįsta pasaulio, todėl jiems jokio skirtumo -- keliai ar šunkeliai. Tik po to, kai pasiklysta, jie suvokia neteisingą žingsnį ir bando grįžti atgal. Ne visiems pasiseka. Kai kurie pasimeta pelkėse, giriose ir laukuose, neberasdami kelio. Gerai, jei sutinka kokį kitą žmogutį -- kartu ieškoti vis lengviau. Keliauninkai semiasi stiprybės vienas iš kito. Tačiau ne visada jie tai brangina. Kartais, priėję kryžkelę, pasuka net neatsisveikinę skirtingom kryptim. Tik likę vieni ir bejėgiai, supranta, ką prarado. Patekę į aklavietę, jie pasimeta ir nebežino, ką daryti. Tada žmonės prašo pagalbos iš plėšriųjų erelių, sukančių ratus aukštai danguje, nors anksčiau vengė tų plėšrių paukščių. Ereliai puikiai jaučia paklydusias sielas ir neatsisako padėti. Jie čiumpa žmones už pakarpos ir nusineša į savo buveinę -- aukštuosius kalnus. Ten, giliausiame slėnyje, apsuptame smailių uolų, jie palieka žmones ir išskrenda atgal, nes nemėgsta būti arti žemės, o myli aukštosios padangės laisvę.

Išsigandę žmonės keliai ir vėl ieško kažko, ko patys nesupranta. Tačiau iš slėnio, apsupto kalnų, išeiti be galo sunku, todėl jie pasuka į pačią gilumą, apsuptą rūkų ir paslaptinę. Pasiekę keistą miestą, iš pradžių nustemba, kad nėra nė vienos gyvos dvasios. Bet vėliau išvysta neaiškius siluetus šen ir ten. Jie nemato žmonių, tik šešėlius, klampinėjančius aplink. Žmonės stebėjimasi į šešėlių veidus, bet akyse neįžiūri gyvybės ir šilumos liepsnelės. Kada naujokai pavargsta, jie susiranda tykią vietelę, kur pamažu pasistato sau namelį. Jame ir įsikuria. Sunkus darbas vienuoje užgrūdina pasiklydusiųjų sielas, ir jie nebetrokšta draugijos. Pamažu minkštas rūkas įsikverbia į akis, ausis, rankas, kojas, visą kūną. Žmonės apanka, apkursta, patys tampa dūmų dalele -- šešėliu. Prasideda nauja, keista ir vieniša buitis.

Rytas atsikėlę paklydėliai nesidairo pro užkaltus langus saulės spindulių ir neieško vienas kito draugės. Jie vieni kitų nei girdi, nei mato, nei kreipia dėmesį vienas į kitą. Kiekvieną rytą šešėliai išgeria puodelį stiprios kavos ir mėgaujasi prieblanda bei tylą. Kiekvieną dieną šie žmonės ima klijuoti ant sienų atsiminimus, lapą po lapo, kol išklijuoja visą būstą ir nebelieka laisvos vietos kitoms mintims. Jie pažvelgia į sienas ir ima skaityti, pamažu, sunkiai. Tuo metu, į pavakarę, rūkas ypač tirštą ir nepermatomas. Kaupiasi lietus ir audra. Kiekvieną vakarą apimti įsiučio šešėliai nudrasko atsiminimus nuo savo būsto sienų ir užkuria didžiulį laužą. Žiūrėdami į jausmingas karštas liepsnas, jie nori verkti, bet negali, nes seniai palaidojo visus jausmus, tiek džiaugsmą, tiek nuoskaudą. Lietus siaučia lauke, bet paklydėliai nejaučia šlapių šuorų, tik visagalę ėdūnę drėgmę, pamažu ardančią jų būstinės akmenis, verčiančią žmonių namus griuvėsiais.

Vakarais žmonės traukia pasikalbėti su krašto valdove. Juos patraukia dūmuose išryškėjęs pastatas -- didinga balta pilis. Nenuoramoms būtinai nori ištirti keistus rūmus, be tarnų, sargų, be durų. Šešėliams nebaisios sienos, pro kurias negali prasiskverbti kiti žmonės. Paklydėliai braid

po pilį, kol nusigauna į didžiausią mėnę, karalienės buveinę. Šalta, didinga valdovė atrodo apakėliams labai graži ir galinga. Todėl neatsiejamai prisiriša prie jos. Karalienė tampa pirmąja būtybe, su kuria galima pasišnekėti šalyje ir vienintele šešėlių drauge. Ji nė vienam pavaldiniui negaili laiko, atsidavimo ir dėmesio. Kasdien valdovė susitinka su visais krašto gyventojais, o naktimis it vizija nedingsta iš sapnų. Ji aplanko kiekvieną namuką, užkala langus bei duris į saulę ir erdvę, paglosto kiekvieno šešėlio galvą, apkloja ir apkamšo rūpestingai kaip tikra motina.

Karalienė užmena daugybę mįslių, kurias šešėliai dienų dienas bando atspėti. Mįslės keistos ir sudėtingos, bet šalies gyventojai niekur neskuba ir nebijo mąstyti. Galų gale radę atsakymus, jie nedžiūgauja. Išmintis atneša naujų mįslių, bet ne laimę. Šešėliai susimąsto apie įvairius dalykus, kurie anksčiau nebuvo atėję į galvą. Keista, tik atsidūrę už sienos, atsiriboję nuo pasaulio, žmonės galvoja apie jo esmę. Nematydami nieko tikro, tik pilkus atsiminimų lapus, šešėliai spėlioja įvykių eigos mįsles.

Šešėliai susiduria su paprastu, įžūliai badančiu akis klausimu. Koks gi kara-lienės, jų širdžių valdovės, globėjos, vienintelės, kuri nepamiršo paklydėlių, vienintelės, kuri jiems dar rūpi, vardas?

Šešėliai pamato savo atvaizdą netyčia užtiktoje balutėje. Blausesiose savo akyse atranda kankinančios protą, neišsprendžiamos mįslės atsakymą -- paprastą, pribloškianti ir liūdną. Karalienės vardas Vienatvė. Draugiška ir atidi, ji globoja savo pavaldinius, neprisleidama nieko kito lyg pavydi įsimylėjėlė. Vienatvė suteikia prieglobstį paklydu-sioms sieloms, atimdama iš jų pasaulį, o iš pasaulio jas. Vienatvės šalyje visiems užtenka vietos ir valdovės dėmesio.

Suvokę šią paslaptį, šešėlius apima neviltsis. Nedaugelis jų sukaučia drąsos ir tikėjimo trupinius, susideda juos į kelionmaišį ir pabėga iš rūko bei dūmų į aukštuosius kalnus. Nedaugelis surenka prisiminimų nuotrupas į vieną paveikslą, kad surastų kelią atgal, kad atsimintų, kaip pinti virves laipiojimui. Nedaugelis surankioja vilties bei jėgų gabaliukus, nenumaldomą norą gyventi, kai sunkiai alsuodami kabarojasi stačiu šlaitu virš bedugnės. Nedaugelis sukaučia tiek stiprybės, kad pasiektų viršūnes ir, išsprūdę iš miglų apkloto, vėl pamatytų saulės spindulius, dangaus žydrinę, paukščio skrydį, gamtos žalumą, rastų tikrą draugą, o ne vienatvę. Nedaugelis... Kiti lieka sugniuždyti sunkių dūmų, paskendę neviltsies, gailėsčio sau, bejėgiškumo liūne, atsidavę galingajai valdovei -- Vienatvei..

Ar žinai, kaip būna, kai turi seną, šaunų, bet nusibodusį šunį? Kiekvieną dieną sau sakai: turiu nors šiek tiek laiko praleisti su juo. Juk jis toks nuostabus, aš jį taip myliu, o visai apleidau. Kelis kartus lyg pradėdi žaisti, bet tuoj susirandi kitą darbą. Žadi sau, kad praleisi nors pusvalanduką su senu draugu, bet visai užmiršti, nes tau iš tikrųjų tai visai nesvarbu. Galų gale susiimi ir praleidi su juo kelias dešimtis minučių. Jautiesi patenkintas ir atlikęs pareigą. Kai šuo įsiaudrinęs atneša seną šliurę, kuria žaidėte, ir bando pratęsti linksmybes, sakai:

--Na, Margi, bėk iš čia, vienas pažaisk, užteks tau šiandien.

Taip atsitinka, nes pačiam visai nėra linksma tampytis su ta šlepete, nors ir bandytum save įtikinti ir tvirtai tikėtum. Prisižaidei su gyvūneliu, kai jis dar buvo mažylis, naujas, simpatiškas žaisliukas. Žinai, kad šuo neturi kito šeimininko, niekad neturės ir bet kada bus laimingas tau sugrįžus, kantriai lauks naujo žaidimo.

Kai šuo apsirgs, bandysi kuo daugiau laiko praleisti kartu, lyg atpirkdamas savo kaltę. Kai jis mirs, ilgai verkis ir gailėsies, įtikinėdamas save, jog praleidai pro šalį ir praradai daug nuostabių akimirkų. Nesiklausei, kaip šuo unktė, nes apsimetei, kad nesupranti šunų kalbos. Dažnai jį nuvildavai, norėdamas, kad paklustų, viliodamas traškančiu tuščiu saldainio popieriuku. Šuo atbėgdavo ir nieko negaudavo, po to netikėdavo, nepakludavo, o tu pykdavai.

Žodžiu, kaltės jausmas, kai šuns nebebus, taps tokis didelis, jog imsi galvoti, koks esi dvasingas, giliai kenčiantis žmogus. Už savo aistringą atgailą atleisi sau savo nuodėmes.

Šuo tai šuo, nors jis irgi gyvas padaras. Praverk akis ir pažiūrėk, ar nedarai to paties ir su žmonėmis, gailėdamasis tik tada, kai jie išeina ir nebenori su tavim bendrauti. Ar truputėlį pasikankinęs dėl netekties, nemiegi vėl teisią miegu? Kodėl rūpinamasi žmogumi, kai jo nėra, o kai šalia, nerandama laiko, dėmesys atrodo nereikalingas ir nesvarbus.

APIE AŠARAS

Kas iš to? Kas iš tavo ašarų, vaike? Negi manai, kad kažkas tavęs pasigailės? Kas nors supras?.. Naivus ir jaunas sutvėrimas. Tik tu žinai, kiek mažai tereikia paguodos. Ateitų koks žmogelis ir nė žodžio nepasakęs apsikabintų... Stipriai, stipriai... Luktelėtų pusvalanduką, kol pratrūktų dar smarkiau, jau ne vien iš skausmo, bet ir laimės, kad kažkas yra šalia, tegul ne tas, kurio laukei, bet vis dėlto yra, toks stiprus ir šiltas. Vaikeli, nekristum daugiau kaip šaltai šiugždantis lapas. Kažkas tave laikytų. Praeitų tavo akių ruduo ir vėl nusišypotum. Apsidžiaugtum, juk nebėra sunkios naštos krūtinėje, nebeslegia tavo gyvybinių organų pora tonų cemento. Visas liūdesys virstų čiurlenančiu, žaviu ir skaidriu šaltiniu ant skruostų, pamažu garuojančiu naujai atgimusiojo tavo veido saulėje.

O tu? Ko neverki, kai bloga, kai nori sudraskyti sienas ir išdaužyti visus langus? Ko neverki, kai nori spjauti visiems žmonėms į veidą? Galvoji, visko patyręs. Mąstai, jog tau nereikia paguodos, nes nieks iš tiesų pasaulyje jos negauna. Ko bėgi šalin, pamatęs verkiantį vaiką. Prieitum, paimtum už rankos ir verktum kartu. Du sutvėrimai susivieniję į visumą, suaugę ta vienintelę akimirką, kai nėra nieko daugiau, tik jiedu visam pasaulyje.

Džiaukis, žmogau, nes gali surasti kitą šalia, būti kartu. Nebijok to jausmo. Verk, vaike, ir tau palengvės. Gal sulauksi, ko trokšti labiausiai -- naujos šviesos, kurios visai nesitikėjai. Verk, tik ašaros nuplauna skausmą. Iš tiesų blogai tik tada, kai nebegali net verkti...

BEPRASMYBĖ

Atsakyk man, ar girdi klausimus? Ar matai, ar jauti, ar užuodi? Abejoju... Tu tokia skaidri ir bespalvė kaip degtinė, bekvapė ir beskonė kaip vandenilio dujos. Tu net neturi jokio kūniško pavidalo. Einu, einu ir net nepajaučiu, kaip kaktomuša susiduriu su tavimi. Žiūrim viena kitai į akis, bet tai trunka tik kokią milijoninę sekundės dalį. Po to dingsti, o aš nueinu savais keliais. Atrodo, nekreipi į mane jokio dėmesio, susitinkam lyg netyčia ir labai retai. Iš tiesų tvirtai laikai mane savo glėbyje. Puikiai žinai, kaip įlįsti į mano smegenis. Žinai, kad po kiekvieno atsitiktinio pasimatymo nebegaliu apie tave negalvoti. Ne, apie tave net galvoti neįmanoma... Tiesiog nešiojuos savyje beveidį tavo paveikslą, lyg sunkumą be svorio, lyg įrašą senovės inkų kalba, kurios niekas nebesupranta. Neleidi iš kiekvienos gyvenimo dienos atsiimti kaip visiems žmonėms man priklausantią džiaugsmų, skausmų ir prisiminimų dalį - ji netelpa, nes tu savimi užimi visą mano vidų ir lyg išstūmi tolyn visus man brangius dalykus, kuriuos bandau pasiimti ir nusinešti. Todėl einu toliau, nematydama ir negirdėdama, kas vyksta aplinkui. Išmėtau savo dienas ir joms priklausančius įspūdžius lyg nereikalingos ir neskaitomos knygos lapus pakelėje.

Nelėk man laisvai keliauti. Visada sugalvoji ką nors naujo. Pavyzdžiui, pastatai didžiulę neperlipamą sieną. Atsitrenkiu, sustoju. Ilgai žiūriu į pilkus akmenis. Tada pasisuku ir einu tolyn palei tą sieną, nelaukdama ir nesitikėdama, jog ji kada nors baigsis. Kam tau to reikia, kad man būtų tas pats, kur eiti.

Kartais netyčia atkreipiu dėmesį į savo būties lapus, kuriuos glamžau ir mėtau į šalis. Užmirštu apie tave, juokiuosi, verkiu, jaučiu, gyvenu. Tada tu virsti pūkuota tingine kate ir pasislėpusi žaidi savo uodega, retkarčiais mesteldama į mane žvilgsnį. Kantriai stebi mane ir lyg pelės nepaleidi iš savo nagų. Aš toliau juokiuosi, verkiu, šokinėju, krentu, kylu, einu, bėgu... tik staiga vėl sutinku tavo akis, skaidrias ir bespalves. Jos išgaruoja, išnyksta, tačiau palieka manyje

neišdildomą pėdsaką. Vėl brendu kažkur be tikslo. Nenoriu tavęs atsiminti, bet negaliu užmiršti. Kaip pabėgti nuo tavęs? Ką padaryti, kad nesusitiktume daugiau? Tavo akys tokios švarios, o manyje jos palieka tonas purvo, kurį kasdien reikia išvalyti ir išmesti į šiukšlyną. Kuo toliau, tuo sunkiau susitvarkyti...

Neverस्क manęs savo dalimi, beprasmybe. Nekankink manęs daugiau. Aš noriu gyventi, mylėti, pykti, džiaugtis, liūdėti, kovoti, o ne paprasčiausiai egzistuoti kaip tu... Aš netikiu, kad gyvenimas beprasmiškas, aš noriu gyventi...

Negaliu patikėti... Paskutinis žingsnis. Dar laiptelis, dar pakopa, ir aš jau viršuj. Ar sugebėčiau užlipti, jei nesilaikyčiau už tvirtos, stiprios rankos, keliančios aukštyn. Ji davė man regėjimą, kai buvau akla, stiprybę, kai buvau nu-silpusi, troškimą, kai nieko nebenorėjau iš nuovargio... Jau viskas, išlipau iš tos tamsios ir šaltos duobės, nugalėjau visas kliūtis, užkopiau stačiausia siena.

Ačiū tau. Ačiū, nes davei man, kas gražiausia. Aš atgavau savo jutimus. Jaučiu basom kojom žolę, šnarancią, šlapia ir gaivia. Užuožiu sumišusių gėlių, šimtamečio... Girdžiu, kaip šypsosi saksofonas. Bet svarbiausia aš matau Aš regiu Aš matau šviesą - be jos visa, kas aplinkui gražu, nuyvystę ir nutiltę... Nebūtų šiltos, draugiškos rankos mano delne, nepakliūčiau čia, nepajusčiau taip stipriai savo laimės.

Bet čia tik ranka, o kur tu? Bėgu iš visų jėgų paskui, nedink Kur tu? Pasiklydau... ne.. ne Jau krisiu atgal... Staiga jaučiu, jog kylu aukštyn. Aš tavo glėby. Man taip gera, žmogau, nieko daugiau nėra, tik mes du, nieko daugiau nereikia nei man, nei tau. Ačiū, kad esi. Kad abu esame. Nieko nenoriu, tik žiūrėti į tavo veidą, tavo akis. Nieko nenoriu girdėti, tik tavo balsą. Užuožiu tik tavo plaukų kvapą. Jaučiu tik tavo lūpų skonį. Visą amžinybę, rodos, būtume apsikabinę ir matytume tik vienas kitą, ir būtų gera. Niekad nenukrisčiau.

Bet kas tai? Kodėl tu mane paleidi, kodėl nisisuki? Kur bėgi nuo manęs? Aš juk slystu. Kas nors pagaukit, laikykite! Kodėl jūs tokie silpni, kad ir norit padėti? Nebegaliu kvėpuoti, nedraskykite manęs, neplėšykite į gabaliukus.

Krentu, krentu, krentu... Šviesa liko kažkur toli toli lyg taškelis. Kodėl tu juokiesi ten, viršuj? Tu vis dar laimingas? Nenukritai... Yra kažkas kitas, kas tave laiko apkabinęs ir neleidžia nusiristi į bedugnę...

Aš ant tavęs nepykstu. Noriu, kad tau būtų geriau. Aš tave myliu...

Jau taip ilgai lekiu. Turėtų nebedaug likti. Juk ašarų jūra tikrai pakilo aukščiau savo lygio. Tuoj į ją pasinersiu... Vanduo suminkštins kritimą. O... aš jau dugne. Gera čia - šalta, šlapia ir ramu. Nelieskit manęs, palikite ramybėje. Sakot, reikia vėl lipti? O kam? Na gerai, gerai... Tuoj, tuoj... Vėl pradėsiu savo kelią. Vėl atkakliai kabinsiuos nugrubusiais pirštais ir apdraskytais keliais į uolas. Vėl slysiu ir ieškosiu pagalbos rankos, vėl bandysiu praręgti. Bet dabar palikite mane čia, dugne. Aš dar valandėlę pagulėsiu, pailsėsiu. Gal ašarų jūra pakils dar aukščiau ir lengviau bus lipti...

Nedrąsiai atvėriau duris, žvilgtelėjau į lauką. Per ilgai sėdėjau čia, mažame, jaukiame savo kambaryje, sušildytame žvakių liepsnos. Pasaulį stebėjau tik retsykais iš šono, pro langą, nedalyvaudama įvykiuose ir nesigilindama į jų prasmę. Man buvo gera savo nedideliame pasaulėlyje, kurio nepasiekė negandos ir vėjai, kur jaučiausi apsaugota nuo pavojų ir skausmo.

Bet kartą kažkas gimė mano viduje. Kažkoks krebžduiliukas, kuris kartoj, jog reikia judėti, reikia keltis ir eiti, reikia daug pamatyti, daug padaryti, daug pajauti. Iš pradžių raminau

išdykėlį, kol pajutau, jog negaliu jo neklausyti, pati trokštu keliauti. Tad baugščiai pravėriau duris. Už jų buvo taip gražu ir įdomu, pasaulis atrodė įvairiaspalvis ir nuostabus, šaukė į save.

Nieko nepasiėmiau į kelionę, tik žvakę, skleidžiančią šilumą. Ėjau, mačiau daug naujų vietų. Klausiau savęs, kaip galėjau atsiriboti nuo šio grožio. Gėrėjaisi ir saule, ir paukščiais, ir lietumi, ir vėju. Nebuvo šalta, nes nepamiršau akylai saugoti savo žvakės.

Apsvaiginta neįprastų išpūdžių, iš pradžių nepastebėjau tamsaus silueto, artėjančio į mano pusę. Kada išvydau, nustebau... Aš buvau tokia balta, spin-duliauau šviesą, o jis ėjo tamsus ir šaltas. Priėjau. Netikėjau, kad šis žmogus negali būti toks laimingas kaip ir aš. Iš tiesų juk jis irgi turėjo žvakę, tik užgesusią. Todėl atidaviau dalį savo liepsnos. Žmogus nušvito, tapo toks pat baltas kaip aš ir nusišypsojo. Nukeliavom kartu. Mes dalinomės šiluma, skleidėme ją vienas kitam, todėl buvome stiprūs. Tada sutikom dar kelis tamsius siluetus, laikančius rankose užgesusias žvakes. Mes nepagailėjom savosios liepsnos ir jiems. Jau ke-liavom ne dviese, o visu būriu. Iš tiesų jaučiausi dar drąsiau ir tvirčiau, kai gaudavau net kelių žmonių šilumą, džiaugiais šildydama juos.

Tačiau kelyje radosi vis daugiau ir daugiau žmonių. Jau nebepajėgiau visų net suskaičiuoti, tačiau bėgau prie kiekvieno naujo ir degiau jo žvakę. Senieji mano draugai šaukė mane, kviesdami prisijungti prie jų liepsnos, bet aš troškau vis kažko naujo. Norėjau, kad kiekvienas pasirodęs akiratyje žmogus atkreiptų į mane dėmesį, dalintųsi su manim šiluma. O naujai pasirodančių vis daugėjo. Galų gale nebepajėgiau aprėpti visų. Dalinau savo šilumą negaudama atlygio. Mano žvakė degė taip smarkiai, bet liko visai mažytė, darėsi šalta. Gavę liepsnos iš manęs, naujieji žmonės nususukdavo ir nukeliaudavo tolyn, dalintis ją su kitais. Manęs neberekėjo.

Bandžiau ieškoti savo senųjų ištikimųjų draugų, tačiau neberadau. Neatskyriau jų nuo kitų minioje mirksinčių svetimų žvakučių, per toli nuklydau. Man visi buvo vienodai mieli, tačiau vos prieidavau, nieks neborėdavo dalintis nei vašku, nei liepsna. Taip nuvargau, kad nebeturėjau jėgų apsaugoti savo žvakės nuo vėjo. Vaškas baigėsi... Liepsna pamažu smilko, o aš abejingai žvelgiau į ją, negelbėdama šilumos likučių.

Jei būtum nepriėjęs tu, ką būčiau dariusi? Pasirodei šviesus, šiltas, degantis ir nė nesuabejojęs išsirinkai mane iš minios. Priėjai. Atidavei dalį vaško, po to dalį savo ugnies. Liepsnojavai tavimi. Man nieko daugiau neberekėjo. Neįmanoma nenusidėginti nuo tokio karščio, kurį skleidėm vienas kitam, tačiau mudu jautėmės puikiai. Žmonės gėrėjosi mūsų liepsna, šildėsi prie jos.

Tačiau kodėl nusisukai į minią? Nusigręžei ir nusinešei savo žvakę tolyn. Priėjai prie tamsaus silueto, atidavei jam savo šilumą. O aš? Kodėl mane palikai vieną? Akimirksniu lyg praregėjau. Pamačiau, kad žvakė degė taip smarkiai, jog vėl baigėsi vaškas. Staiga, ilgai nesimachiūsi, vėl sutikau šaltį. Aš mečiau žvilgsnį į rankas. Jos buvo apdegusios ir žaizdotos. Visa oda susijungė į vieną skaudulį, apėmusį mane. Ašaros nevilgė, bet degino skruostus. Ašaros gesino gyvybės liepsną.

Tada prie manęs priėjo dar vienas pilnas šilumos žmogus. Aš pažiūrėjau į jo akis, pagalvojau, jog nenoriu apdegti dar labiau. Nemielia buvo jo šiluma, troškau tik šalčio. Nepatikėjau jo liepsnos ištikimybe, todėl apsigrėžiau ir pabėgau nuo paskutinės vilties.

Taip seniai su niekuo nesidalinau savo šiluma... Kai apsižvelgiau, nepamačiau nei vieno draugiško veido, nei vienos pagalbos rankos, nei vieno paguodos žodžio, tik žiemos speigą. Atsidūriau kažkokioje neaiškioje vietoje, prie upės, po tiltu. Čia nebuvo nei gražu, nei šilta, kaip tikėjaisi iš viliojančio pasaulio. Suvokiau, kad ne visas jis toks nuostabus, kaip atrodo. Atsėdau, atsirėmiau į rąstus, pažvelgiau į upės tėkmę. Pasiėmiau žvakę ir bandžiau bent kiek apšilti nuo mažytės liepsnelės. Ne, neatiduosiu jos vėjams, neatiduosiu jos upei. Suvokiau, jog be tos vos rusenančios liepsnelės mirsiu. Supratau, kaip stipriai myliu gyvenimą, kur mane benublokštų. Tačiau jaučiau, kaip pamažu gęsta mano mažas žiburėlis, senka mano jėgos.

Sėdėjau apsigaubusi nevilties skraiste, susitaikiusi su likimu, stengiausi nors truputį dar pratęsti trapų liepsnos plevenimą. Staiga išvydau kažką baltą, šviesų ir gerą artėjant prie manęs. Kažką labai pažįstamo, ko negalėjau niekaip prisiminti. Nebepajaučiau džiaugsmo, tik nuostabą, kai baltieji žmonės priėjo ir paskleidė aplink šilumą. Nesupratau, kas vyksta, kai atsargiai lipdė dalį vaško prie mano žvakės, kai pasidalino ir savo liepsna. Tik tada, kai pats šilčiausias ir mieliausias iš jų, apkabinęs mane, pažvelgė veidan, atpažinau pirmąjį savo draugą.

Tada supratau, jog savo liepsną reikia ne dalinti visiems ir susilaukti abejingumo, ne atiduoti vienam ir apsidėginti, reikia tausoti ir saugoti ypatingiems žmonėms, iš kurių visada sulauksi šilumos ir pagalbos. Tik atverk savo širdį ir pamatysi, iš kur sklinda neapykanta ir abejingumas, o iš kur meilė ir šiluma.

LAIŠKAS DIEVUI

Dieve, kaip man sunku suprati, kam tu viską taip darai. Kodėl sudėlioji mūsų gyvenimus būtent tokia tvarka? Kodėl duodi man šiuos jausmus, kuriuos jaučiu? Kodėl teiki tiek kančių?

Aš žinau, tu visagalis ir labai protingas. Tu visatos išmintis - ir proto, ir jausmų išmintis. Ką bepadarytum, esi teisus. Nieks neturi teisės tave peikti. Aš negaliu eiti prieš tavo valią. Žinau, mano likimas tavo rankose. Todėl negaliu prieštarauti.

Bet kodėl man taip skauda? Skauda, skauda, skausmas nepaliekia manęs. Aš nemoku ieškoti stiprybės tavyje ir nežinau, ar tikiu tavimi. Aš glaudžiuosi prie artimų man žmonių. Tada Patirtis man sako, kad jie gali bet kada išduoti, o jeigu ne išduoti, tai bent jau suteikti daug skausmo. Protas man sako, kad vienintelis tu neišduodi. Tai žmonės nuvilia, o ne tu. Jei būtum manyje, mano širdyje, būčiau stipri ir nebijočiau kančių. Tikėčiau, jog turiu amžiną draugą - tave. Juk tu toks ir esi.

Gal tik norėdamas man gero, teiki kančias. Bet juk yra tiek daug grožio ir laimės. Kartais jie aplanko ir mane. Mažytės sekundėlės džiaugsmo stato mano namuose optimizmo uolas, tvirtas ir nesugriaunamas. Sėdžiu tų uolų viršūnėje, o mano ašaros lašas po lašo nesugeba pratašyti akmens. Turiu mažą beviltiškumo, pesimizmo plaktuką. Kiek jis bedidėtų, vis tiek juokingas prieš šitą optimizmo uolą. Aš nepataisoma optimistė.

Gal tai ir yra mano tikėjimas tavimi, Dieve? Gal tai ir yra tavo atsiųstas man išsigelbėjimas? Gal visas šis gyvenimas ir jo nelaimės yra kelias į tave, į tavo teikiamą džiaugsmą. Tada aš noriu greičiau pas tave, Dieve. Taip noriu keliauti į tavo buveinę, ištrūkti iš gyvenimo spąstų. Tačiau viskas savo laiku. Negaliu prieštarauti tavo skirtam likimui, turiu kantriai laukti ir nesėdėti rankas sudėjęs. Žinau, kad turiu ieškoti tavęs jau čia, žemėje, kad galėtume susitikti vėliau, kad laikui bėgant nepasimestumėme vienas nuo kito. Turiu ne ardyti savo optimizmo uolas, o tvirtinti ir statyti naujas, kad užtektų ne tik man vienai, bet ir aplinkiniams.

Jei neisiu šituo sunkiu keliu - gyvenimu, neprieisiu prie tavęs, negausiu ramiai pailsėti tavo glėbyje, nesugrįšiu kaip paklydęs sūnus - bus per vėlu. Vis tiek, žinok, aš laukiu mūsų pasimatymo kiekviename žingsnyje, kiekviename įkvėpime. Neprašau, kad palengvintum kelią, sumažintum kliūtis, pagreitintum kelionę. Padarysi taip, kaip atrodys tinkamiausia. Tik neatimk man vilties, kad susitiksim - tai baisiausia, kas galėtų įvykti. Nebus prasmės nei gyventi, nei mirti.

Štai optimizmo uola. Ji man kartais atrodo idiotiška ir kvaila, nereikalinga ir beprasmė. Suteikia skausmo, tačiau be jos nebetikėsiu jokių tikslų, neturėsiu ko siekti. Todėl daugiau niekam nebeleisiu jos griauti. Tebūna ji kaip paminklas tau, Dieve, ir kelrodė vilties žvaigždė man, nusidėjėlei...

ŠIS TAS APIE SUTEMAS

Išgirdusi vakarą
 Diena impulsyviai užsklendžia ant tvoros
 Ir ima čiulbėti kažkokias susiliejančių šešėlių melodijas
 Skubantį septynmyliais žingsniais jį tai pakeri
 Bet nesutrukdo skiautėmis juodos miglos
 Užklot tarp horizontų drybsnačius gyvybės sodus
 Nusivylę debesis
 Bando užgesinti droviais sapnais
 Rausvą saulėlydžiu dienos akių priekaištą
 Sarkastiškas sutemų 'labas'
 Netrukus gamos ribomis sužais
 Spalvas tarp jų paversdama ugningais niekais...
 Užsičiaupia diena
 Ir po jos kulminacijos atšvaitus
 Sėlina sutemos
 Sau pačioms pasmerktos.

DRAKONAS GRĮŽTA IŠ MŪŠIO LAUKO

Daug rolandų sutrypėm į šiaudus
 Ir daug užnuodytų radauskų į mus susmigo.
 Santa Klausas, turiningai prisišaudęs,
 Kravinom skiautėmis po kojomis išsnigo...
 Dabar kviečia namai ir palaimingas
 Princesių tarp dantų traškėjimas,
 Amžinai palėpėje sustingęs
 Ir klusniai iltis šiepiantis rugsėjis...
 Daug nesitaikstančiųjų žuvo,
 Ir ne mažiau atsuko antnugarius laimės žiburiui,
 Vėliau sudegusiam nuo mūsų beliepsnojančio liežuviu;
 Širdis iš tolo skaudžiai ir gėdingai žiba...
 Idealistai - protas ir harmonija - užkimo,
 O paplūdimy, kur greta mūsų rūmų
 Protestuoja tuščios akys įkvėpimo,
 Voliojasi daugybė išspjautų karinų...

HOT DOG

Stebiu tavo mažus užsisvajojusius žingsnelius
 Ir taip užsinori krimstelėti į tą pasiklydusią šlaunį
 Kaip manai, ar gali pasipainiojęs amūras nenuliūsti
 Kai jį tuo savo žudančiu žvilgsniu sugauni?
 Širdėle, kaip pikantiškai atrodo iš apačios
 Net sunku suregti dviskiemenį antrai eilutei
 Nelengva surasti prasmę tavo gūžčiojančiuose pečiuos

*Ir neįmanoma išlikt sausam per tavominčių liūtį.
Kai, užklupta pražydušios minties, tu ištempai ausis
Ir taip reikšmingai svaigdama, nutyli ją
Mane klastingai užkariauja ilgesys
Ir tarsi priekaištas - kodėl tu dar neužsikrėtus zoofilija?*

GYVENIMAS

*Nusikratau įkyriai birų smėlį, dy-
Kumon nukritęs su pirmuoju klyksmu,
Ir lėtai įsitaisau priešais saulėlydį
Tarp karavanų, smėlio ir žalvykšlių.
Sėdžiu, stengdamasis numalšinti nevilį
Naiviomis svajonėmis apie statinę
O saulė, savo kasdieniais gaisrais vemianti,
Suka ir suka ratus aplink būtį auksinę.
Nesuvokiu, kodėl pilni delnai ikrų, di-
Dėjančių ir virstančių į ašakas, bjaurybių,
Ir nebepamenu, kelintą kartą žvilgteliiu į laikrodį
Vis tuo pačiu sustingusiu žvilgsniu beribiu.
Galų gale išspjaunu tą silicio dioksidą ir
Pakeliu nutirpusias akis į besityčiojančią dangų;
Kai mėnulis apsistoja ties jo viduriu,
Stengiuos pataikyt kojomis pro stačiakampę angą.
(?["],/ <...> {\}:_*~)*

AMŽINOJI KOVA

*Kartais pasaulis panašus į gražų
Paveikslą su rojumi fragmentą
Arba nekaltą ištrauką iš komikso
O kartais - į mikroskopinį tarpelį
Tarp skirtingų polių angelų garažų -
Keisto skonio gumulą iš kometų.
Lavonų, dinosaurų kaulų ir nuvytusių pigmentų.
Jie neskuba į darbą, du angelai
Juodu ir baltu
Pirminės medžiagos kostiumais,
Ir paskubom negrūda popierių
Į savo gigantiškus portfelius,
O tik giliai
Ir su mėgėjiška kantrybe - šaltu
Ginklu iš abiejų pusių
Knebinėja pašiurpusį gumulą
Kartais pasilenkdami savo superjautriais
Pincetais tarsi šachmatų perkelti jame knibždančių musių,
Be perstojo pulsuojančių klausukais - susižeis
Jos į aštrius atsakymus...*

Kartais jie nesutaria,
 Ir didelių svarstyklių,
 Ant kurių jie tupi, lėkščių daužymasis
 Juos vis labiau siutina
 Kol erdvią ryklę
 Praveria ir atpildo titanas
 Iš geocentro. Musės miršta,
 Visata lyg didelis žvėris ima blaškytis po narvelį.
 Viskas pasibaigia vulkanais,
 Kurie, griausmingai siūbtelejė, į orą tiršta
 Staiga pažyra ramiomis žvaigždelėmis.
 Du angelai išlenda iš urvų
 Ir figūrėles sustato naujam startui.
 Pasaulis, prisidengęs savo širdimi - purvu,
 Susigūžia ir pasišiaušia nebe pirmą kartą.

TYLINTYS TARPEKLIAI

Kvepiančia žiedadulkėmis abėcėle
 Prisidenge, staiposi įplasnøjė tarpekliai
 Stengiasi suvilioti
 Atkišę rausvai minkštas lūpytes
 Epigrafais tatuiruotų rankų
 Piršteliais moja savęsp
 Ir traukia į nežinomų pasaulių sūkurius
 Suka ratus ir ragina
 Apmestiniai nususukę, čiulbėdami
 Jie patiklų smalsumą žadina
 Patys atrodo lyg iškraipyti veidrodžiai
 Todėl puolu į juos
 Į jų paslaptinę glėbį
 Nepastebėjęs, kad jis bedugnis
 Ir kad erdvė už stiklo milijonus kartų
 Didesnė už paliktą šiapus.
 Neaprepiama palikau už savęs
 O vis negaliu pamiršti jų piktąžiugiškos šypsenos
 Kai jau vėlu grįžti
 Nukrentu į nykų chaosą
 Likusį, kai jau viskas buvo išsemta
 Susigūžęs žiūriu į vienišas kaukoles
 Į išsekusių galbūt Onorė kaktą
IŠDŽIŪVUSIAS Džordžo lūpas ir
TUŠČIAS Ernesto akiduobes
 O čia vėl pasirodo jie
 Alkanais
Pilkai kietais snapais susižvalgo
 Ir pabarškinę lėkštutėmis
 Pildo savo žarnynų bibliotekas.

KO TIK KARTAIS NEPARAŠAI

Niekas neatkreipė dėmesio
 Į jo neskambančius žingsnius
 Niekas nepalydėjo žvilgsniu
 Tarsi būtų pernelyg užsiėmęs.
 Neatsimerkusi ir neapsirengusi
 Šypsena nepakvietė į vidų
 Ir pasikasęs protą slidų
 Dievas susimąstė: kaip čia nenužengus?
 Šešėlis nenubėgo paskui sprunkantį
 Jį iš nesupratusios nakties
 Kuri jau niekad neišties
 Net guolio nuovargiui. Ir sapnas čia nebeužtrunka.

STIKLINIS PASAULIS

Begaleje krištolinių bokštelių -
 Stiklo pūkas ir blizgantys eliksyro lašai
 Švyti jaukus sidabras stiklinės saulės batelių
 Ir stiklinių lakštingalų balsas vilnija pratisai
 Blyksi plėšrūnišku purumu debesų koralai
 Tarsi stiklinė bučinio šypsena permatomame sode
 Ir juokias jame virtusios suraižytu kristalu
 Permatomos mano smegenys ir nedūžtanti jų palydovė - raidė
 Kol stiklo smiltimis neateina tavo basos lūpos
 Šnibždančios taip ir ne, skinančios sunkų
 Geležies žiedlapį nuo likimo gėlės, stiklo upėms
 Nugriaudėjant skruostais ir gailiai prajunkant
 Pasauliui: mesk. Aš pabirsiu kaip sniegas
 Ištirpsiu ir tarsi spėlionė užšalsiu nebuvusio nieko
 viduj.

**PENKIOS MINUTĖS
FUTURISTINIO BALETO**

Seksualus spektaklis -
 Lieknas ir ilgakaklis
 Nekalbėdamos daug pasakiusios
 Juokiasi juodos akys
 Šimtai užverstų sijonėlių
 Tūkstančiai išstvermingų pirštelių
 Juoda nuo instrumentų trelių
 Balta nuo lanksčių sielų
 Skraistės ir margos kojytės
 Tarsi vitražuose rytas
 Jaunas, vos tik prašvitęs...

Stiebias nepamstyto
 Skaisčių figūrėlių eilės
 Nėra pykčio nei meilės
 Vienoje rankoje gėlės
 Kitoje - nevikrus peilis
 Sukasi, sklendžia, šoka
 Ir atsimerkti nemoka
 Miegantiems sukelia juoką,
 O Mefistofeliui - šoką. Šoka...

TŽŪ ŠALDYMO KAMEROJE

Įtariu gruodį
 Prikišus nagus prie šio ledinio projekto.
 Kas dieną pūga
 Pakartoja nemirtingojo šalčio agoniją
 Ir grįta prie minuso pamėgto.
 Neapsinuodyk,
 Pavasari, jei norėsi išlėnti pro langą -
 Paskendęs speige
 Liuciferis sausai, su atšiauria ironija
 Pasiųs prieš tave ledo falangą.

PAKVĪETIMAS

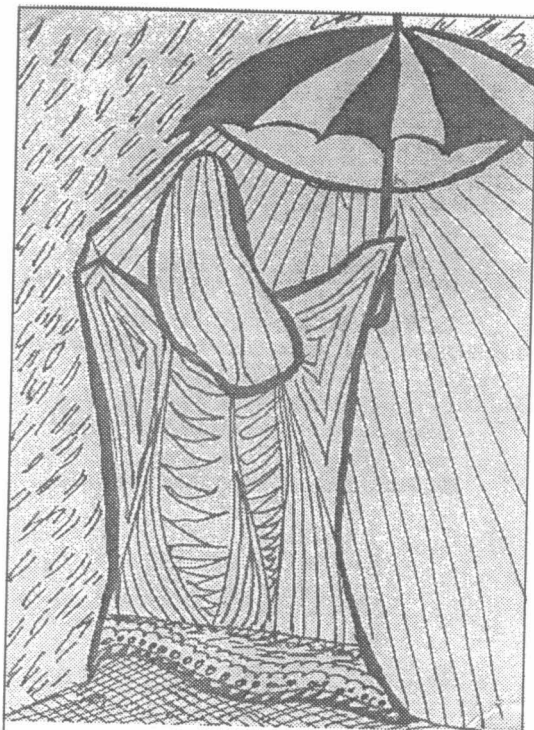
Dieve, eime vogti saulėlydžių
 Iš vandeniui užlietų kraterių
 Arba atimkime svajonių plunksnas
 Iš naivių akių oratorių
 Einam, Dieve
 Prisiskinsime obuolių iš apleistų sodų
 Ir jie nebebus tušti.
 Tu palikai per daug erdvės rojui...
 O kodėl mums nepažvejojus svetimos harmonijos vandenynuose?
 Nesislėpk po barzdą.
 Atsisveikink su lazda.
 Nieko neprarasi savo eilinėse krikščynose,
 Paklausyk manęs, Dieve,
 Išrėši savo amžinybės medyje dar vieną rievę
 Kitąkart,
 O dabar - einam.
 Tvirtai laikykis mano rankos
 Ir neužmink ant uodegos.

SUPRASTI KRISTUPĄ

*Jūroje patiriamas stresas -
 Deklamuojantis matrosas,
 Neputotas bangų presas,
 Niekinantį sausas strofas.
 Čia galėtų padėti brasas,
 Jei tik neatsilieps brizas.
 Begalinės nenuplauktos trasos -
 Žemės apvalumo kaprizas.
 Piktas sveikinasi Robinzonas,
 Spardydamas jūžilius rifus.
 Pasiglostę erogenines zonas,
 Jūreiviai virsta į šlapius sizifus.
 Toli pasilikus Kretai,
 Įkyri delfinų fokstrotas;
 Į ispaniškų buožių konkretų
 Liūną klimpsta ir naivosios tipi, ir sapiens, ir strofos.*

[NETIKRAS TURISTAS]

*Aš išteisintas
 Kad tik nebūčiau vienas
 Trupiniai lesintas
 Vaikštau kiaurai per sienas
 Nepalaimintas
 Bet atvirai neatstumtas
 Bastausi po kaimus ir tas
 Apleistas erdves - lyg skundus.
 Ar priimsite ?
 Ar aš jus turėsiu priimti ?
 Kol nurimsite,
 Gal aš nebenorėsiu gimti...
 Per tą begalinę nežinią
 Eidamas, ieškau paguodos sodų -
 Vienas, tik su savo ištikimąja sąžine
 Toks sau kilnus atrodau...*

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Poezija

Vismantas Satkauskas

Nepalikit, draugai, dar manęs naktyje,
Aš dar noriu pabūt su jumis,
Jus pakviest į svečius pas save,
Kad šiltai namuose prie arbatos puodelio
Pabendrautumėm mes iš širdies
Ir pratęstumėm nuotaiką šią,
Kur užvaldė koncerto metu.

Tik, deja, neturiu aš namų,
Kur galėčiau daryti, ką noriu.
Ir tik lieka viena išeitis:
Palydėti draugus lyg namų
Ir bent tiek suėjimą pratęst.

Na ir kas, kad ruduo jau,
Bet jis'juk gražus.
Na ir kas, kad naivus aš,
Bet aš juk tikiu.

Kaš iš to, kad be meilės užaugau,
Bet aš juk myliu
Ir kaip medis stiebiuosi
Vis tiek aš aukštin.

Na ir kas, kad be lapų,
Bet yra pumpurai.

MĒNULIS

Diena jau praėjo,
Ir vakaras baigė - naktis.
Bet man netamsu:
Man šviečia mėnulis ir žvaigždės.
Šviesa sidabrine nukloti laukai.
Ir aš, kai užmigsiu, žinau,
Mane juk mėnulis globos.
Globos mus visus,
Mūsų miegą ir sapną nakčia,
Kad rytą pabustumė žvalūs.
Juk darbas kaip saulės
Mėnulio nelengvas:
Globot mūsų poilsį naktį.
Kaip saulė mažutė,
Kaip saulės dalelė,
Kai saulės nėra, mus globoja jisai
Ir žeria į žemę raminančią šviesą,
Kai miega kalnai ir laukai.

Myli, nemyli -
Rankoj ramunę laikai
Myli, nemyli -
Tu galvoji tiktai.

Lapeliai greit krinta,
Artėja žinia.
Lauki, bijai nors -
Kas bus, nežinia .

Sukas greit ratas,
Nors imk ir sustok,
Bet negali -
Tiek svarbaus nežinai.

Dievą meldi, kad papultų,
Jog myli,
Ir kaip mirties
Tu bijai paneigimo.

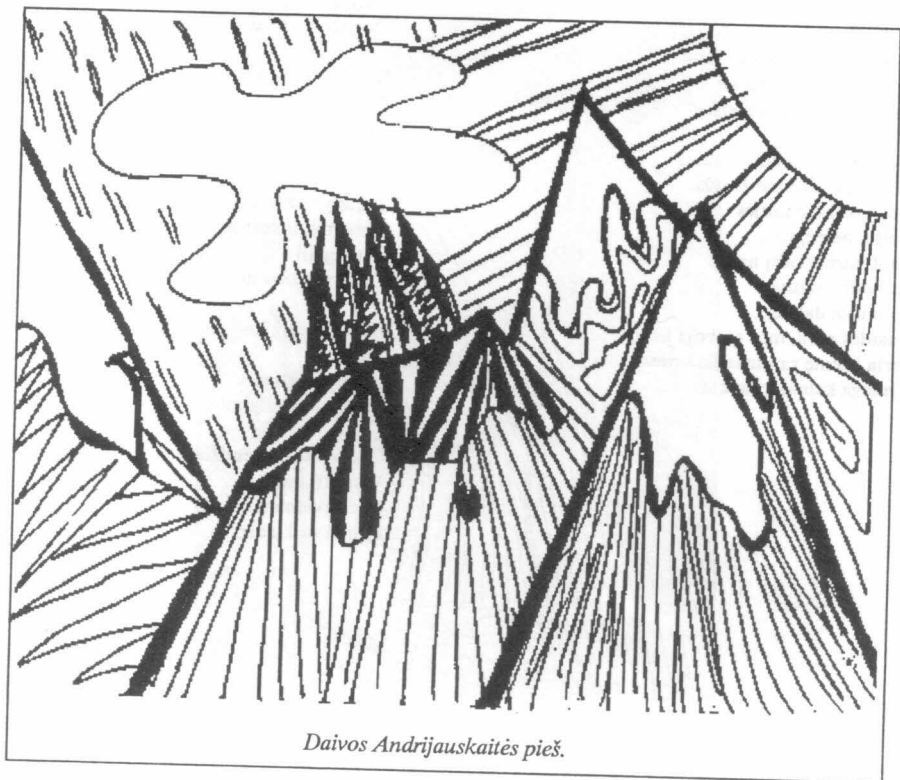
Gal būt tai sprendžias
Visas likimas,
Ir kiekvienam nuo to
Laimė priklauso.

Man liūdna,
 Lyg būtū išskridusios gervės iš sielos
 Į tolius šiltus,
 Kur kraštai be žiemos,

Kur gruodas nekausto gamtos,
 Per metus, kur gyvenimas verda visus.
 Stingimui ir ledui ten duoklės nemoka.
 Ten taip.

O aš čia,
 Ir liko tik lapai geltoni, raudoni -
 Lyg priminimas, kas buvo, gyvavo,
 Aštriom išdažytas spalvom,
 Kaip aistros išdažytos gėrybės,
 Kur liko man dar.

Ir artėja žiema,
 O man liūdna vis tiek.
 Oi neįmanoma man reikės suledėt ir apmirt ...
 Nors pavasaris šviečia kažkur,
 Bet būtū su gervėm išskristi man geriau.

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Poezija

Švitrigailė Satkutė

Bobų vasara,
Bobų vasarėle -
Tu tokia graži!
Krinta pamažėle
Lapai geltoni.

Pūstels štai vėjelis,
Ir lyg sūkurys
Sau apsuks ratelį
Medžio lapai trys.

O paskui jie vėliai,
Kris ir kils lengvai,
Sups delnuos gan spėriai
Oras juos švelniai.

Ir nutūps ant žemės
Medžio lapai trys,
Nors lemtis jiems lemia:
„Tuno čia mirtis“.

Vėl papūs tas vėjas,
Lapai vėl pakils,
Ore pašlamėję,
Pamažu nutils

Krinta, krinta lapai
Ažuolų, beržų,
Supila jie kapą
Medžiams ant šaknų .

1993 m.

Aš noriu namo,
Aš noriu namo!
Rūkas dengia pasaulį...
Aš noriu namo!
O pašvieski man saule!
Aš noriu namo!
Leiskit manai sugrįžti!
Aš noriu namo!
Aš bijau gi paklysti...
Aš noriu namo!
Kam klaidinate, laumės?
Aš noriu namo!
Kam voratinkliais gaubiat?

Aš noriu namo!
Ach, paleiskit į laisvę-
Aš noriu namo!
Ir į saulę tą skaisčią!

Aš noriu namo!
Ach, priminkite kelią!..
Aš noriu namo!
Nors mažiausią takelį...
Aš noriu namo!
Aš tamsybės bijau gi...
Aš noriu namo!
Aš paklydau, ji džiaugės.

Aš noriu namo!
Su skausmu gi kartoju...
Aš noriu namo!
Bet kovot nevalioju...
Aš noriu namo!
Nors išvyst durų staktą!..
Ir suklypus po jaja
Aš... užmigsiu šią naktį...

57-oji

Aš vėl sugrįžtu pas tave,
Aš peržengiu gi vėl tą slenkstį...
Tokia niūri... tokia miela...
Tu į mane ir vėl pažvelgsi.

Padovanojai meilę pirmą,
Tikėjimą kitu žmogum
Ir nevirtį - tą skausmo pilną -,
Kurios pamiršti negaliu.

Aš pajutau - kas karštas kraujas
Ir neapykanta karti.
Ir vienišam manam pasauly
Svajonė gimė nuostabi.

Vaikystę tau padovanojau
Ir pralaimėjimą vėliau.
Ir vėl matau tave, senoji, -
Širdis suspurda dar stipriau .

1996 05 16

URAGANAS

Nuo atlanto ji atžygiuoja
Kaip užvakar, manai graudu.
Šalti vandenys tyliai liuliuoja...
Staiga kyla vėjas. Baisu...

Jūra daužosi, pyksta, nerimsta,
Ir vanduo vis įniršta smarkiau,
O pajūrio medeliai vis linksta,
Žemė tyliai dejuoja... jau.

Jau artėja įtūžęs pabaisa,
Drasko žemę, vaikus jos liaunus.
Uraganas aplink viską švaisto
Ir žygiuoja į priekį, žiaurus.

Prieš mane atverstos knygos,
Jų skaityti negaliu:
Tavo veidą - mielą, gryną
Prieš akis aš vėl regiu.

Ar jautei naktimis, kaip žvaigždėtas dangus
Ir mėnulis baltut baltutėlis,
Tartum žvelgia kažkas iš gelmės - štai jisai,
Žvilgsnis tyras be jokio šešėlio

Ir ramybė gili, ir ramybė tyra
Lyg pavasario vėjas čion dvelkia,
Ir pakyla aukštai tavo siela lengva,
Ir į laisvę ištrūkt tartum veržias.

O kai giedras dangus, o kai saulė aukštai,
Nematai kasdienybės aplinkui,
Vėl jauti, kaip alsuoja iš tų tolių karštai,
Vėlei keistas tas jausmas apninka.

Ir tu vėlei jauti tą ramybę širdy,
Ir girdi tartum tolimą aidą,
Tartum kviečia tave ten kažkas iš toli,
Bet neleidžia skriet žemės gi saitas.

Ar aplanko tave šitoks jausmas aštrus,
Kurs sutraukys į gabalus kūną,
Ir sužimba rankoj tušinukas smailus -
Tada gimsta štai eilės skrajūnės.

Štai lauke nurimsta vėjas
Saulė leidžiasi. Tylu.
Akys merktis man pradėjo -
Tavo veidą vis regiu.

Likimas teisia, mus kiekvieną -
Prieš jį aš stoviu naktyje.
Dangaus blyškioji mėnesiena
Ir žvaigždės ten, tolumoje.

Visata, tu, gamta ar dievas?
Aš tą suprasiu daug vėliau.
Dabar, už rankos pasiėmus,
Aš sąžinę tavin vedu

Sustojom mudu pasiryžę,
Su degančia ugnim širdy
Mes žinom, ką Tau pasakyti,
Mes žinome, kad tu girdi.

Ar eilės bus čia išvingiuotos,
Ar proza, priesaika trumpa,
Aš sąžinės gi neparduosiu,
Bet skalbsiu, balinsiu aš ją.

Sustingo laikas, nors jis bėga,
Nors tiksi laikrodīs šalia,
Jau audros širdyje atlėgo,
Dabar ieškosime drauge.

Likimas teisia, Tu teisėjas,
Kam nusilenkt, kieno klausyt,
Aš nežinau, bet žodžiai liejas,
Ir sako - stengiuos būt teisi.

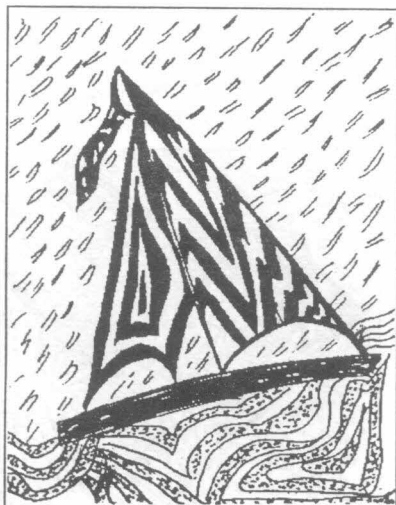
Vėjas drasko akis man ir veidą...
Danguje šypsos mėnuo blyškus ...
Tolumoj ūko balsas gi aidi,
XXXX žvaigždės lyg tylos žmogus...

O mėnuli, tu amžius čia skrieji,
O aš - dulkė, akimirka čia,
Tu ilgai savo šviesą čia lieji,
O aš dingsiu iš čia nejučia...

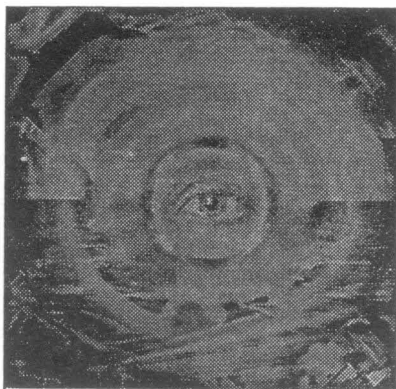
Tyli žvaigždės, ir erdvės nutyla,
Kai jų klausia manoji viltis:
- "Kas gi aš, ar numirus sudyla
Visa tai, kam tarnauja širdis?"

Kas dvasia ir kas siela aukštoji,
Ar turiu visa tai savyje?
Po sekundės mirtis nelaboji
Ką pasiima, ko nesiekia, ne..."

Atsivertus skaitysiu Koraną,
O gal vedų raštus iš tiesų,
Ar paėmusi Bibliją seną
Gal atsakymą joje rasiu...

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Andriaus Varanavičiaus pieš.

Ko nutyla gi protėvių balsas
Ko nutyla manoji širdis,
Ir užsnūsta kerštingasis Marsas,
Ir užgęsta kometos blyksnis,

Kai kreipiuosi į ją, į visatą
Ir atsakymo rast negaliu?
Lieka vien patikėti Koranu...
Arba vedų, krikščionių raštu

Vėjas drasko man akis ir veidą,
Danguje šypsos mėnuo blyškus,
Aš jaučiu duslų klausimo aidą...
Amžinybė nutyla prieš mus...

Aš nulenкуси galvą sustoju,
Pasimetus kely, sustingstu
Ir akimirką trumpą dūmoju,
Kas buvau ir dabar kas esu,

Ir kas būsiu. Turiu tai surasti
Ir teisingai - blogai atsakyt.
Neįstengsiu aš šito suprasti -
Aš šioj žemėj - sekundė trapi...

Poezija

Kristina Apanavičiūtė

IŠĖJUSIAM

Tu išėjai. Tu išėjai!
 Ne, neverkė tądien dangus
 Negriaudėjo tada žaibai
 Tu tyliai išėjai.
 Visiems gyvent kartu...
 Nerealų tikrai,
 Nors esame draugai.
 Kur dabar tie?
 Verkiau labai. Labai!
 "Jis žuvo".
 Tavo siela kur tada buvo?
 Tik tu tą težinai.
 Galvok apie save.
 Apie savus draugus.
 Ir apie paliktus tėvų namus.
 ... Visi TEN susitiksime kažkada.

NAKTIES KELIAI

Mes susitiksime
 Vakare
 Po obelimi
 Tavam kieme
 Kai danguje
 Žibės žara.
 Mes eisime
 Drauge
 Į naktį
 Tam laike
 Kai laukuose
 Girdėt
 Nakties serenadą.
 Mums nerūpės
 Tavi draugai
 Mani namai
 Ir net tėvai
 Ir net gyvenimas
 Mes mylim
 Tu neliūdėk
 Nakties sapnai
 Yra niekai
 Juk Tu žinai
 Kad mes
 Keliausime į tylą.

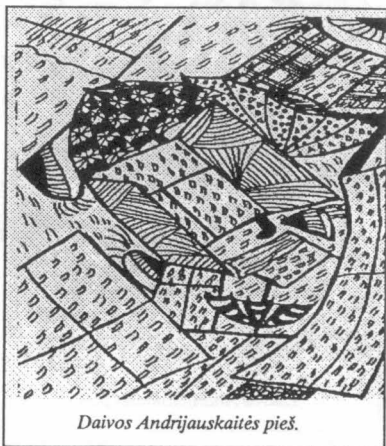
Kur nėra sapnų
 Kur esi Tu
 Kur kelias veda
 Į palaimą
 Ir kur visi
 Atranda laimę.

Suskambo lyra... Bokšto ji mergelė,
 Jai nevalia išeit iš ten.
 Pakyla dulkių stulpas dešinėje nuo kelio.
 Tai bėga nesulaikoma avių banda.
 Ak, bokšto ji mergelė, nebus laisva juk
 niekada.

Tuoj varpinėj laikrodžiai išmus
 Aštuonias.
 Ji sėdi per dienų dienas viena ir
 pamiršta,
 Bet tai Aukščiausiojo, nulėmusio likimą
 jos, valia.

Ak, nuodėmingieji pasaulio žmonės!
 Sušvito bokšte raudona pašvaistė.
 Tai ji neiškentė - sukėlė gaisrą.

Sukilkime prieš dogmas ir taisykles,
 Nes esame tie, kurie, laisvai gyvenę,
 pavirsime į žvaigždes.

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Poezija

Sigita Sriubaitė

ŠAUKIU TAVE

Ar nesiskundei niekad dėl regėjimo,
 žmogau,
 Vienintelis, kuris matyt galėtų ir
 suprast turėtų,
 Girdėt turėtų, kaip aš viduje šaukiau
 Tave pagalbos, kad žaizdas nuplautų -
 lietu...
 Galbūt per daug džiaugsmų parodijos
 manam veide,
 Gal nereikėtų man juokaut, o paskui
 staiga nutilt,
 Bet kaip kitaip parodyt, kad šaukiu
 Tave,
 Kad laukiu, kad turėtum į mane
 prabilt?
 Tu netikėki, ką sakau, ar ką matai
 šiandieną,
 Norėdamas atrodyt įprastai, galbūt
 esu aš keistas...
 Suprask, aš apsimesdamas siekiu tik
 vieno:
 Šaukiu tave, kad paguost manęs
 ateitum...

VASAROS ILGESYS

Aš vis prisimenu tą šelmišką kelionę,
 Kai keturiese plaukėm upeliu,
 Ir ilgesingai atsidusus noriu
 Vėl leistis kur į žygį su būriu.

Širdis mana romantikė be galo -
 Jai įsakyti negaliu,
 Ir kai lauke už lango šitai stipriai
 šąla,
 Ilgiuosi vasaros, gėlių...

Ir nors ant pianino sausos rožės stovi,
 Į jas beveik aš nežiūriu.
 Gražiausios - gyvos pievų gėlės
 Arba didingosios lelijos vandenų.

PIANINAS

Jis arba šypsos, arba liūdi,
 Bet verkiančio jo nemačiau,
 Neapšviestoj kertelėj glūdi
 O aš prakalbint jį bandau.

Tamsoj palikęs vienas tyli,
 Kąžką galvoja kaip žmogus,
 Jis kaip ir aš tą tylą myli
 Ir vertina švelnius garsus.

Prieisiu aš. Nusišypsos -
 Baltai "dantukai" dailūs švyti,
 Tamsių akių gelmėj juodoj
 Regiu, ką nori pasakyti.

Patinka man su juo kalbėtis,
 Supranta jis mane, aš-jį.
 Jis-mokytojas, draugas, tėtis.
 Nešioju jį savoį širdy.

Jis arba liūdi, arba šypsos,
 Bet verkiančio jo nemačiau
 Jis gali daug ką pasakyti,
 Dėl to jį myliu vis labiau.

Kodėl manai, kad pilnaty
 Keistais žmonėm pavirs kiti?
 Kad nakty vaikščios jie stogais,
 Ar drums ramybę po langais ..?

Jie bus nervingi ir pikti...
 Bet argi tu nesupranti:
 Kaip tik tada, kai netikėsi
 Ir tu nuo stogo šokinėsi

Poezija

Vytis Jurkonis

NAUJUJŲ METŲ RYTAS

Naujųjų metų rytas...
 Lyg matau kažką,
 Bet keliuose jau sniegas nuvalytas
 Ir varnos kapstosi purve.
 Naujųjų metų rytas...
 Norisi šaukt: "Valio!"
 Bet Tavo lūpos uždarytos,
 Ir nieks pro jas neįsibraus.
 Naujųjų metų rytas...
 Nesikeli, miegosi dar,
 Bet metai bėga...

 Gyvenimas apgaulingas - lyg žiema:
 Atrodo lygu, bet tenai dauba.

 Stulpas, medis, va - gaidys.
 Kas užmušti jį trukdys, sąžinė,
 Kaimynas, Tu?
 Neskubėk, aš su kirviu.

 Lietus palijo...
 Vėlei šalta.
 Vėjas blaško
 Mano pal tą.

Jūra, jūra,
 Ko blaškais?
 Ko nerimsti?
 Kur dairais?

Sek iš paskos,
 Būk, koks esu aš,
 Ir atsigręžęs pamatysi:
 Aš - ne aš.

 Norėjau, kad visi suprastų,
 Bet nesuprato niekas.
 Sinoptikai mums pranašavo lietų,
 Bet stūgavo tik vėjas.

Kiekviena žmogaus metamorfozė
 Reikalauja daug vidinių pastangų
 Tu nelauki visiškos psichozės -
 Susirask savy jėgų.

DRAUGAI

Vienas - vienam
 Du lygu dviems
 O draugai skirti ne visiems
 Vienas - vienam
 Du lygu dviems
 Kartą pamatęs nepažinsi vis tiek

Vienas - vienam
 Du lygu dviems
 Draugo veidas skirtingas kasdien
 Vienas - vienam
 Du lygu dviems
 Kartą pamatęs nepažinsi vis tiek

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Poezija

Akvilė Rimanataitė

Gelsvai raudona
 Rausvai gelsva
 Raudona saulė ir gelsvas ruduo
 Aplinkui vien tik šitas
 Neaprėpiamas
 Gelsvumas
 Kurį norėtus
 Taip giliai širdin įdėt
 Ir dar ilgai ilgai
 Gal visą dieną
 Nešiotis su savim
 Kaip seną antikvaro daiktą

Krentantys lapai auksiniai
 Primena rudenį
 Ir visa gera man prisiminus
 Kaip toli
 Kur auga beržai ir kaštonai
 Glosčiau aš didelę ožką
 Kuri
 Turėjo vienintelį ragą

Na ir kas kad ruduo jau atėjo
 Dar geriau nebereiks
 Rinkti uogų
 Ravėti daržų
 Ir bėgti per pievą
 Pakviesti pietų šienpjovių

Man neliūdna nes krentantys lapai
 Lyg auksiniai žiedai
 Ant vienišo kelio
 Kuriuo taip dažnai šiomet teko
 Eit prie ežero plaut kilimų

Jeigu kartais ruduo neateitų
 Aš žinosiu
 Kur jo ieškot
 Ir pririnksiu didelį maišą
 Tų auksinių krentančių lapų
 Aš nueisiu pasveikint ožkos
 Ugninė paukštė nutūpė prie mano
 lango
 Ir užgiedojo rudeninę giesmę

Akomponavo jai šiaurinis vėjas
 Skambant muzikai
 Aplinkui šoko
 Du vienas kitą mylintys
 Kaštono lapai

Mano rodės kad matau sugaištą laiką
 Ir vasaros atolą
 Ir žiemos speigus
 Virš galvos jau kelias pirmas
 Pačios pirmutinės pienės
 Ir buvo tarsi rytmetį smagu

Labai norėjau paukštė kad ilgai giedotų
 Tupėtų čia ramintų širdį
 Galėčiau jai atnešti trupinių
 Arba pagirdyt
 Ir vėl staiga stebėt kaip šoka
 Du vienas kitą mylintys
 Kaštono lapai

MINIATIŪRA

Miniatiūriniam pasauly
 miniatiūriniai žmonės
 miniatiūrinę žemę
 aria
 skrenda
 miniatiūriniai paukščiai
 aš norėčiau paklausti
 ar nebijo jie to
 miniatiūrinio aukščio

miniatiūrinė žemė
 auga
 miniatiūrinės žolės
 miniatiūriniai vabalai
 lipinėja
 miniatiūrinų žmonių
 miniatiūrinės karvės
 žoles ėda
 vabalus baido

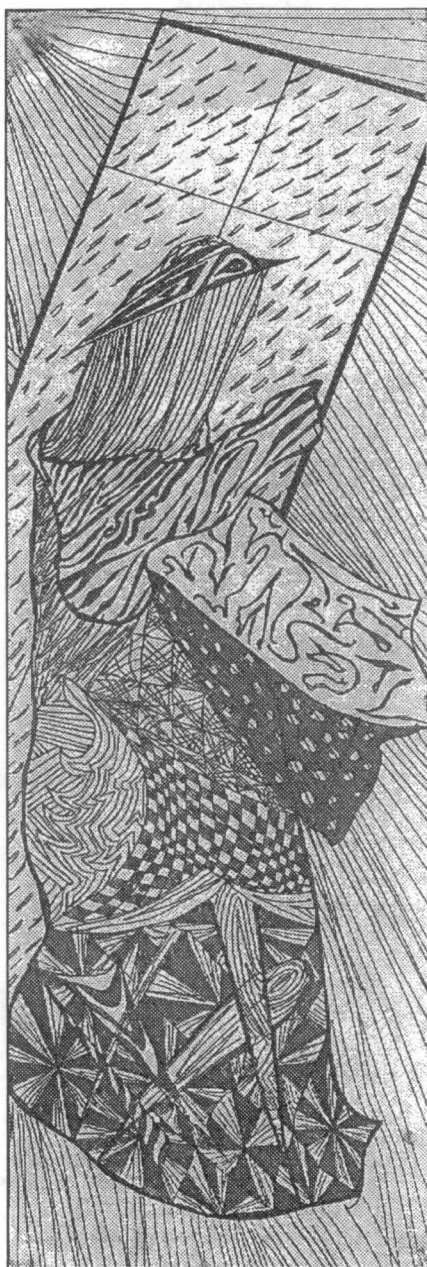
miniatiūriniai žmonės
vienas kitą myli
miniatiūrine laime
džiaugias
miniatiūriniai jų vaikai
miniatiūrines kates
skriaudžia
su miniatiūrinėm lėlėm
žaidžia

miniatiūriniai žmonės
tiki miniatiūriniu Dievu
miniatiūrines bažnyčias
stato
miniatiūrinių kapinių
miniatiūriniai kryžiai
iš toli
Vėlinių naktį
šviečia

Skaičiai - keistas dalykas,
Kartais būna spalvoti,
Kartais,
per Kalėdas,
juos kabina ant medžių.

Skaičiuoja žmonės viską :
meilę, turtą, amžių,
Drąsiai prirašo nulius,
nubraukia bailiai.

Net nesmagu,
Kai kur nors,
kad ir už miegančio kūno,
pamatai krivą skaičių,
keistai šleivų ir kuprotų,
Bet koks mūsų gyvenimas:
Nieko netausoti,
Kaupti turtus
ir naiviai tikėtis,
kad rydiena viską pakeis.

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Poezija

Giedrė Žitkauskaitė

\ beprasmiškas bėgimas nuo tiesos
ateisiu aš bet tu nerasi
gali ir vėl pradėt aklai ieškoti šviesos
tikiu kad pasiseks bet tu to nesuprasi

Aplinkui sukasi tušti žmonių veidai
pamišę nuo beribio skausmo
ne niekada neklausk kam skambina
varpai
vis tiek jau niekas negirdės jų gausmo

šiuo momentu kažkas vėl pasitiko
mirtį
ir kraujas raudonai nudažo sienas
gailėkis-niekad negalėsi to patirti
nes niekada nesugebėsi likti vienas

į užmaršties voratinklį pakliuvo tavo
miestas
į pilką žemę krenta lapai ir sapnai
palauk kol virpančia ranka akis tavas
paliesiu
išeisim į pasaulį kur tu nieko nežinai

vienišas žmogau, viskas nėra taip
blogai
susirask sau vienišą žvaigždę
kai jūs būsit dviese, viskas nebus taip
blogai

vienišas žmogau, aplinkui visi tokie
šis pasaulis sutvertas vienatvei
aš turiu save, tu turi save, aplinkui visi
tokie

vienišas žmogau, tu nesi vienišas
per daug žmonių, tokių kaip tu,
aplinkui
aš rasiu tave, tu rasi mane, mes
nebūsime vieniši

medžiai jaučia ateinant dieną
tylus vėjas kedenaman plaukus

visi stebuklai greitai pračina
nors man patinka tiktai jų laukti

nežinomam taške sustingsta pasaulis
nes tobulybės neįmanoma pasiekti
turbūt geriau gyventi be apgaulės
bet man kiek per skaudu išgirsti tiesą

Bet kuriuo atveju rytoj vėl žydės gėlės
šaligatvio plytelėse įsiamžins mano
žingsniai
aplinkui klaidžios nematomos vėlės
ir tau atrodo kad neverta mirti

juodai juodas visas gyvenimas
juodai juodi pamišę sapnai
juodai juodas mūsų nežinojimas
aš nežinau ir tu nežinai

Juodai juodas bėgimas į niekur
juodai juodi šešėliai aplink
juodai juodas stovėjimas vietoj
ėjimas nėjimas meilės mirties link

juodai juodas klausimas į tylą
juodai juoda nematoma šviesa
juodai juodas angelas prabyla
meilė ir mirtis - vienintelė tiesa

aukštas
žaliuojantis
eifelio bokštas
skruzdėlių
apsupty
aš išgeriu
stiklinę
šilto vandens
ir suprantu
pasaulio didybę
jo niekingume
jo nuostabioje
savižudybėje
mėnulio šviesoje

pilkas
 nežinomo
 sapno šešėlis
 klajoja
 ir lipa
 laiptais
 į amžinybę
 į amžiną
 tikrą
 vienintelę
 tuštumą
 lapai
 nuvysta
 tu išeini
 lieka
 eifelio bokštas
 spinta
 su obuolio
 graužtuku
 ant lentynos
 mintys
 paklydusios
 grūdasi
 aplink
 mažas
 naivus
 liūdesys
 žmogaus
 vienišumas
 ateina
 ir lieka.

besparniai paukščiai skrenda į šiaurę
 žaislinis traukinys nuvirsta nuo bėgių
 prieš mane išauga dar viena siena
 ir aš išeinu ieškoti laimės
 saulė juokiasi iš manęs lyg beprotė
 aš užtrenkiu prieš ją duris
 ir stebiu jomis lakstančius tarakonus
 pyktis neleidžia man mirti
 liūdnas vėjas sėdi ant kalno
 ir baigia išgerti antrą ežerą kavos
 mažas vaiduoklis tyliai sukikena
 ir pažvelgia man į akis
 kuriose nėra nieko
 tik ašaros, kurių ištikrųjų nėra
 bet jos skirtos mano gyvenimui

atitvertam sienų nuo viso pasaulio
 tikiuosi, kad jis nesibaigs tuoj pat
 nes aš dar noriu išmokti skraidyti

Ar tu kada matei kaip krenta žvaigždės
 beprotiškoj nakties agonijoje
 vėl teka saulė; vėl turiu išeiti
 aš ieškau to ko niekas nesupranta
 tarytum lašo meilės sielų dykumoj
 žinau kad beprotybė turi pasibaigti
 nes visos žvaigždės gėsta tolumoj
 nes žmonės mokosi gyventi lyg apkvaite
 nuo amžinosios sielų tuštumos

atėik ir atsinešk dujokaukę
 nes čia nebėra kuo kvėpuoti
 beprotiškai skriejanti žemė
 persipildė neapykanta
 išvirk man arbatos
 aš stebėsiu, kaip joje tirpsta cukrus
 visos tavo žinios
 taip ištirps mano nežinojime
 nes aš noriu tiek daug ko paklausti
 pabandyk surasti pasaulio kraštą
 pabandyk užbaigti pradžių pradžia
 nes aš juoksiuos iš tavęs
 nes tu sueiki man viską
 dėl ko verta gyventi
 jaučiuosi lyg ištrintas įrašas
 atėik ir užmušk mane
 noriu tapti mirties dalim
 neklausinėk kodėl
 žodžiai sausi lyg pernykščiai lapai
 krinta ant mūsų galvų
 ir aš n-tąjį kartą prisimenu
 šalta žiemą tavo glėby

kampuota vaivorykštės juosta
 laiptais į dangų lipa nusivylę žmonės
 saulė nauksina medžių plaukus
 tylus vakaro aidas
 nuteka į laiko upę
 gera eiti basom per rasotą žolę
 mirusių žmonių šešėliai tyliai kikena

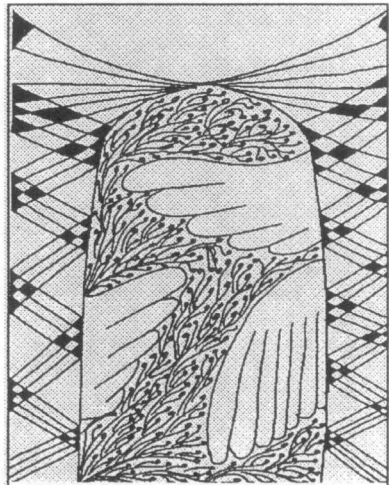
liūdnos tavo akys už horizonto
išsiskleidžia mėnesienos gėlės
po kojom guli visas pasaulis
eime, pasveikinsime naktį

žemė sušalus
neva tai atėjo žiema
užsidegusi šviesą
ir ilgai ilgai žiūriu į toli
bandau įsivaizduoti saulėlydį
suskilusiam veidrodyje
atsispindi visų žmonių likimai
amžinai tokie patys
greit ateis diena
ir kita
ir dar daug tokių pačių
nuostabiai vienodų dienų
kažkodėl baisu
niekas nepriklauso nuo mūsų
viskas lieka taip pat
žemė sušalus
neva tai atėjo žiema

tūkstančiai saulių
pakyla ir leidžiasi
tūkstančiai gyvenimų
prasideda ir baigiasi
kur to prasmė?
tūkstančiai vaikų
žaidžia ir mokosi
tūkstančiai suaugusių
žudo ir žudosi
kur to prasmė?
ar tai, kad aš tiek klausinėju
turiprasmę?
ar ji išvis yra?
žinau tik viena -
life goes on

lietus nuplovė mano sielą
ir mano liūdėsį nuplukdė
į drumzlinas balas
ten daug tokių kaip jis -
mano liūdėsįs
vaivorykštinio sapno atspindį

tyliam vėjo dvelksme
teka laiko upė
nešdama tolyn
skęstantį mano gyvenimą
dvi valandos prieš saulėlydį
sustoja paskutinis traukinys
važiuojantis
į pasaulio pradžią
kai pirmoji sekundė
igavo pavidalą
mano vienišas liūdėsįs
atsistoja priešais
ir cituoja šekspyrą
bijau, kad tuoj išprotėsiu
tūkstančiai degančių pasaulių
nušviečia mano vieatvę
bijau, kad mano alsavimas
pažadins praeitį
pilną nuvytusių gėlių
ir man beliks nuskęsti
tarp meriadų tekančių sekundžių
o mano vienišas liūdėsįs
nebeturės ką veikti

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Almanacho svečias

Anastasija Skaklejenko

Tu išeini, netaręs žodžio, nepaspaudęs
rankos,
Nesakydamas į kur,
Neištaręs šito vardo, kur kadaise
Buvo tau brangus.

Čia tave išmokė verkti,
Išmokė gerbti ir mylėt,
Čia supratai tu savo vertę,
Gavai jėgų, išmokai nugalėt...

Taip greit nenusigręžk, pažvelk į
dangų,
Pažvelk į kelią, kuris tau priešaky,
Bet nepamirški savo seno gero draugo,
Kuriam tu amžiams paliki širdy.

Jei kada nors pravirtų tavo akys
Ar liūdesys į širdį įsibraus,
Sugrišk pas mus, jei tektų net ir naktį -
Draugai tave ilgai dar lauks...

Debesys slenka, lyja lietus,
Žemė atrodo kaip liūnas.
Beržas nulinksta, verkia dangus,
Nusišypsok, nebūk liudnas.

Dar nežinau aš padėties,
kuri neturi išieities,
Gal išieitis ne per gera,
Tačiau vis tiek jinai yra.
Tad tavo, drauge, užduotis:
Rast, kur geresnė išieitis...
Tada blogiausia padėtis
Tau atleidimą išrašys.

Nebegalim pasitikėti savimi,
Kai, nugyvenęs jau ne vieną porą
metų,
Matau, kad niekada nebūnu vidury,
Ir per kraštutinumus vis mane kelias
veda.

Kartais... Nebelieka jėgų kur nors
eiti, nebelieka jėgų kuo nors tikėti...
Galvą užpildo keistas svaigulys, kūnas
sustingsta, o žvilgsnis, įbestas į sienų
kryžkelę, jau nieko nebereiškia...
Kur?! Kur eina šitie žmonės?! Kur
krypsta jų gyvenimas?! Kur ritasi šis
pasaulis?!

... Nurink, tu nieko nebegali padaryti,
nes greitai, labai greitai, labai greitai
dangus taps vientisu dūmų kamuoliu, pro
kurį bus nebeįmanoma išvelgti nei saulės,
nei žvaigždžių, na, o visas pasaulis... taps
didžiule pelenine, į kurią kris sudužusių
žmonių vilčių nuolaužos ...
Kodėl?!... Nenoriu...negaliu...neleisiu...

Saulė pasislėpė už debesų.. O jie
vis plaukia dangun ir būna panašūs į
suvalgytus ledus.

Ir visas dangus yra panašūs į sugadintą
piešinį, ant kurio buvo išpiltas puodelis
kavos ar arbatos (tai priklauso nuo
šeimininko pomėgių).

Lietaus lašai pirma pamažu, o
paskui vis smarkiau ir smarkiau pradeda
barbenti į langą. Jie tarsi prašo, kad
įsileistum į savo šiltą jaukų kambarį. O
jeigu kas nors ateitų ir atimtų jį iš manęs?
jei išvartytų į tą balų ir kitokios šlapdribos
pasaulį? Nejaugi aš turėčiau tapti to
sugadinto piešinio dalimi?

Taip pagalvojęs, praveriu langą,
tarsi tam, kad pravėdinčiau kambarį nuo
minčių, perpildžiusį orą, o gal iš tikrųjų
man tiesiog pagailo lietaus?

Eidamas tuščiu lauko takeliu,
sustojau prie didžiulių vartų. Žemai
palenkęs galvą, įėjau pro siauras duris ir
atsidūriau tamsoje. Staiga užsidegė ryški
šviesa. Ji apšvietė neaiškų, keistą

žmogaus veidą. Sunku buvo suprasti, kokią gi išraišką turėjo tas veidas: iš vienos pusės jis atrodė kupinas skausmo, veidas išraižytas raukšlėmis, bet, pažiūrėjus iš kitos pusės, atrodė, kad vis dėlto jis yra laimingas, ir akys kupinos džiaugsmo. Paklausiau:

-Kas tau atsitiko, keistuoli?

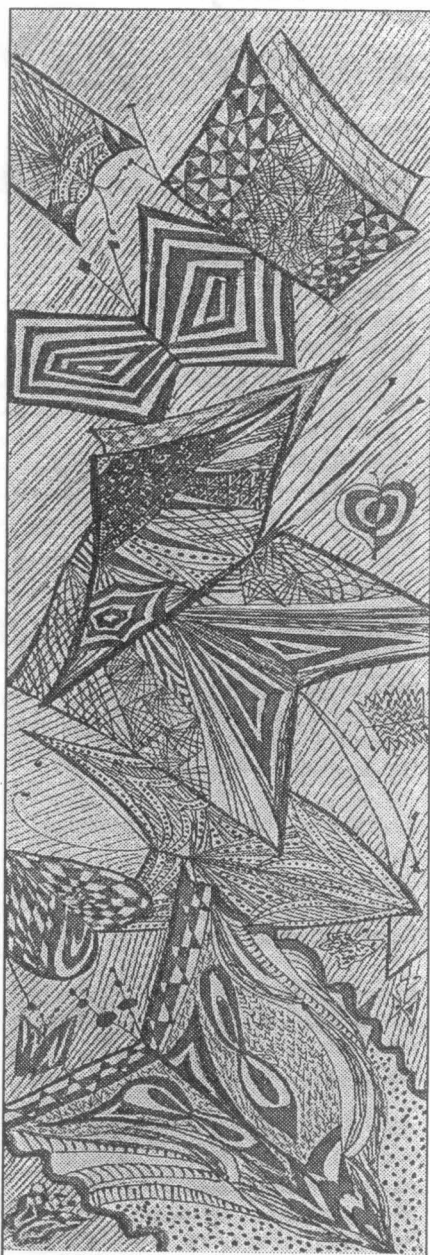
-Nesu keistuolis, esu įprastas: "Dvi sielos manyje gyvena ir tarp savęs kovoja amžinai."

Aš jo nesupratau. Jo žodžiai buvo keisti. Kai norėjau vėl kažko paklausti, pakėliau akis ir prasižiojau, bet... jis buvo dingęs. Susimąščiau. Atsistojau ir įėjau į tą šviesos ratą, kuriame prieš sekundes stovėjo... jis. Užliejo keistas jausmas, lyg būčiau atskilęs nuo dangaus ir žemės. Susimąščiau apie priešingybes, slypinčias kiekviename žmoguje. Taip... žmogus be galo nepastovus, nebegali pasitikėti net tokiu jausmu kaip meilė (na, jeigu ji yra). Neįtikėtina, kad šitą neabejotinai teigiamą jausmą, nuo neapykantos skiria vienas žingsnis. Pabandyk palikti tavę mylintį žmogų, ir jis gali pradėti tavęs neapkęsti. Žinoma, tai tik įrodo, kad žmogus yra degradavęs, (nors jis gal visada toks buvo?), tačiau taip yra. Galima pasakyti:

-Tu iš tikrųjų nemylėjai!

Atsakymas:

-Tylėk, kaip galima žinoti, kas yra tikra ir kas netikra jausmų pasauly! Dažnai pats žmogus taip susipainioja savo jausmuose, kad sunkiai susigauldo, kas jis toks ir ko jis nori. Kartais, gulėdamas lovoje ir negalėdamas užmigti karštą naktį, svajoja apie šaltus lietaus lašus, o ryte, atsibudęs, beprotiškai trokšta saulės ir šilumos. Pati gamta, pats gyvenimas niekad neleis nurimti nei žmogaus sielai, nei kūnui. Net apgaubtas nakties tamsos ir ramybės, jis pabunda nuo baisių sapnų. Ir kaip galima išlikti pastoviam - visas pasaulis aplink nuolat kinta ir gyvenimas mēto tave nuo vieno kraštutinumo prie kito.

Daivos Andrijauskaitės pieš.

Poezija

Audrius Poviliūnas

PAVASARIS

pagal M.K. Čiurlionio paveikslą
"Pavasaris"

Griaustinio raudoj
Ir plukėj baltoj,
Ir arklio pėdoj,
Ir rytmečio giedro rasoj,
Ir kregždės lizde,
Ir vyšnių sode,
Ir vaiko delne,
Ir ežero gėlo dugne,
Ir žodžių tekmej,
Ir girios gelmėj,
Ir varpo giesmėj,
Ir žilo senelio sakmėj,
Vėl tirpsta ir liejas,
Pavasaris...

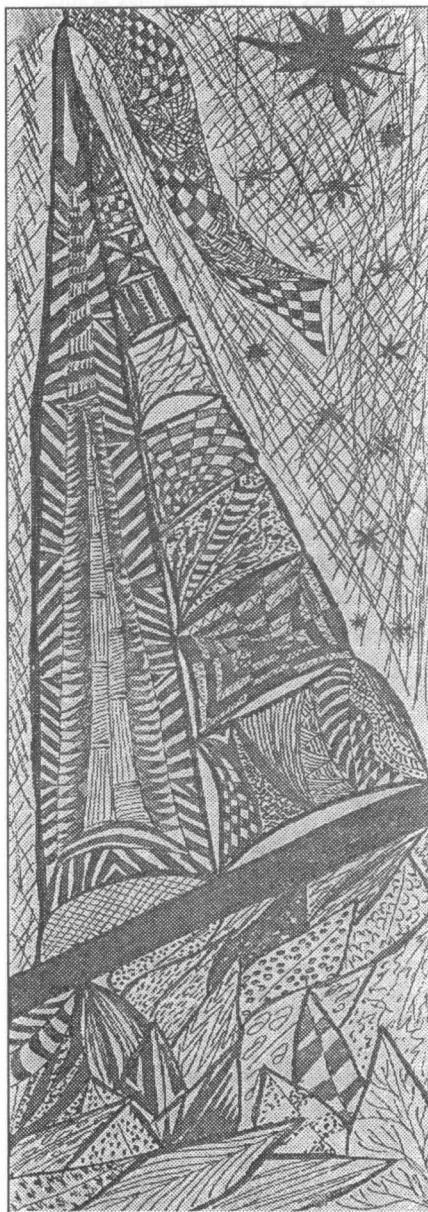
ŽVELGIANT VIDUN

Buvo diena, kai pasaulis užgeso,
Buvo diena, kai aš troškau per daug,
Buvo diena, kai vienatvė vien tęsė,
Bet išgyvendavau kaskart.

Buvo minutė, neapykantos prisirpus,
Buvo minutė, pykčio sklidina,
Buvo minutė, nuo pavydo net suskirdus,
Bet tai praėjo palengva.

Buvo akimirka, vien tinguly sustingus,
Buvo akimirka, vien egoistiškai liūdna,
Buvo akimirka, kuri be žodžių dingo,
Bet vėl pakilti šaukdavo mane.

Aš kartais nežinau, kodėl dar vis blaškausi,
Aš kartais nežinau, iš kur ir kur einu...
Many vaivorykštės skirtingos kertas,
Bet sava tai - toks aš esu...

Daivos Andrijauskaitės pieš.

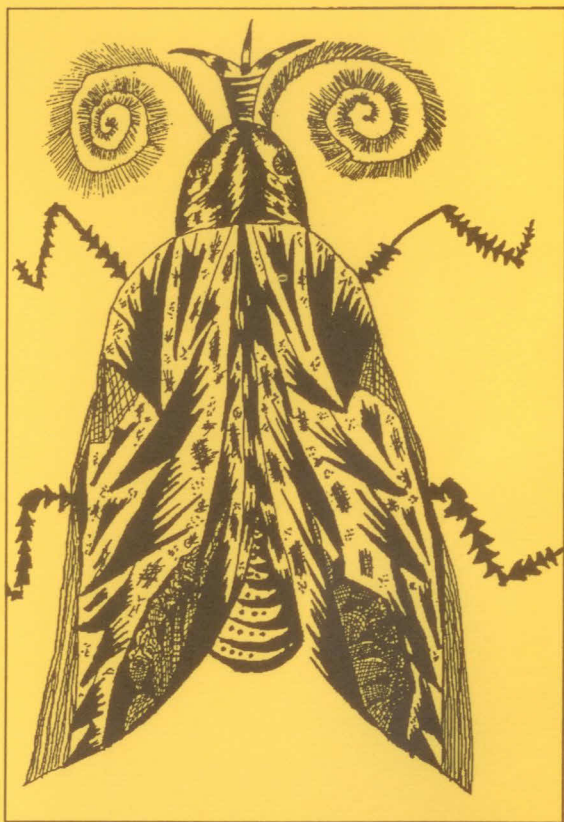
TURINYS

ALMANACHO AUTORIAI

Ilona Amulevičiūtė	4
Linas Kranauskas	11
Vismantas Satkauskas	17
Švitrigailė Satkutė	19
Kristina Apanavičiūtė	22
Sigita Sriubaitė	23
Vytis Jurkonis	24
Akvilė Rimantaitė	25
Giedrė Žitkauskaitė	27
Audrius Poviliūnas	32

ALMANACHO SVEČIAS

Anastasija Skaklejenko.....	30
-----------------------------	----

Daivos Andrijauskaitės pieš.

